

Arrest

nr. 162 585 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2015 dient verzoeker samen met zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 4 september 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt het voorwerp van een annulatieberoep met rolnummer X, dat verworpen werd bij arrest nr. 162 583 van 23 februari 2016.

1.3. Op 4 september 2015 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Zij vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

- *4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2013, hem betekend op 10.07.2013.”*

1.4. Op 4 september 2015 geeft de verwerende partij een gelijkaardig bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen. Deze beslissing vormt het voorwerp van een annulatieberoep met rolnummer X, dat verworpen werd bij arrest nr. 162 584 van 23 februari 2016.

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...).”* Er mag alleszins geen bevel – ook niet een herhaald – worden gegeven of het bevel – ook niet een herhaald – mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

Waar verweerder stelt dat verzoeker geen schending aannemelijk maakt van artikel 8 van het EVRM, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

Daar komt nog bij dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen vaststellingen bevat die gepaard gaan met een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij. Het bevat immers ook vaststellingen die gepaard gaan met een discretionaire bevoegdheid, namelijk de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker ontwikkelt grieven in dit verband en zij dienen te worden onderzocht.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door verweerder in zijn nota omdat de tweede bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid en omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “artikel 8 EVRM houdende eerbieding van het familie- en gezinsleven juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis en art. 9ter Vr.W. 15.12.1980 en schending van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, alsook schending van het recht op een eerlijk proces; “.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen” (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

‘De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen’ (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoeker aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens aanvragen (zowel de eerste als tweede aanvraag om humanitaire regularisatie) beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt en zekerlijk rekening houdende met de criteria van de ministriële instructie dd. 19.07.2009 om zodoende niet tot een schijnbaar willekeurige beslissing te komen die tevens het vertrouwensbeginsel zou schenden. Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling.

Ten eerste blijkt verweerster geen rekening te willen houden met het feit dat verzoeker al jarenlang (meer dan 4 jaar) (reeds in Oostende sinds 5/11/2010 !!!) samen met zijn kernfamilie (zijn echtgenote en zijn kinderen) in het Rijk verblijft (zodat art. 8 EVRM ten volle gewaarborgd dient te worden).

De familieband en te beschermen gezinsleven blijkt ongetwijfeld uit het administratief dossier en is ook welgekend bij de diensten van de Burgemeester van de stad Oostende, bij wie verzoeker zijn reeds één vorige aanvraag in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 heeft ingediend.

Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM houdende eerbieding van het familie- en gezinsleven juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, door verweerster geschonden.

Verweerster houdt geen werkelijke rekening met de concrete familiebanden van verzoeker in het Rijk, haar op het ogenblik van de aanvraag nochtans welbekend en daarenboven houdt zij geen rekening met de werkelijke duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk.

Verweerster beperkt zich ertoe te stellen dat verzoeker – inzonderheid nadat op 04/09/2015 verweerster eveneens en ‘meegaande’ een onontvankelijkheidsbeslissing nam terzake de aanvraag dd. 15/05/2015 van het gezin om humanitaire regularisatie ex art. 9bis VrWet - ‘illegaal’ in het Rijk verblijft, inzonderheid motiverende dat ‘betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum’ (sic) (met verwijzing naar art. 7, eerste lid, 1° Wet 15/12/1980).

Dit is geenszins correct !

Verzoeker is weldegelijk in het bezit van een geldig paspoort.

Dit paspoort werd voorgelegd in de machtiging om regularisatie omwille van humanitaire redenen, ex art. 9bis Vr.Wet, zoals het alleszins (in kopij, per aangetekend schrijven) op 15/05/2015 aan de Belgische Staat (Algemene Directie Vreemdelingenzaken, Directie Uitzonderlijk Verblijf Sectie 9bis) werd overhandigd.

Kopij hiervan wordt andermaal voorgelegd (stuk 2).

Het origineel is voorhanden en kan op eerste verzoek worden vertoond.

Subsidiair, zo het document niet zou volstaan, quod non, is verweerster andermaal noch ernstig noch redelijk.

In voorkomend geval is het bekomen van legale (verblijfs)documenten (met het oog op het bekomen van een legaal statuut) juist de oorzaak van diens aanvraag tot machtiging tot verblijf, de zogeheten ‘regularisatie’, mede gelet op zijn onafgebroken verblijf in het Rijk sedert minstens 05.11.2010 (zie stuk 2)

Een dergelijke stereotiepe motivering van verweerster, waarbij zij geen rekening houdt met de concrete omstandigheden eigen aan het verblijf van verzoeker in het Rijk en zijn familiebanden alhier, staat tevens gelijk aan de afwezigheid van een (wettige) motivering van de eerste bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient om al deze redenen te worden vernietigd.

Verweerder en zijn gezin doen er immers werkelijk alles aan om een legaal statuut in het Rijk te bekomen, inzonderheid door onder meer...

- de aanvraag (dd. 23/08/2012) (met actualisatie dd. 14/01/2013) om humanitaire regularisatie (ex art.9bis Vr.Wet)

en...

- de annulatie-beroepsprocedure hiertegen: op 23/07/2013 werd annulatieberoep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze negatieve beslissing dd. 18/06/2013. Waarmee te kennen gegeven werd dat met deze onontvankelijkheidsbeslissing geenszins kon akkoord gegaan worden.

en...

- de hernieuwde aanvraag dd. 15/05/2015 om humanitaire regularisatie (ex art. 9bis Vr.Wet), nog steeds hangende (want thans bestreden bij Uw Raad) (zodat elke mogelijk titel op basis hiervan alleszins precair is);

doch verweerster trekt hier ten onrechte niet de nodige gevolgen uit, dewelke zij uit kracht van wet had dienen te nemen, minstens niet had kunnen nemen!

Rekening houdende met het voorgaande dient de bestreden beslissing (zijnde het bevel dd. 04/09/2015 om het grondgebied te verlaten) dan ook vernietigd te worden.

Tot slot is het niet wettig minstens niet ernstig en alleszins onredelijk om aan verzoeker te bevelen ONMIDDELIJK het grondgebied te verlaten, zonder vermindering van termijn met enige dag ook.

Verweerder motiveert dienaangaande louter als volgt: 'betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel dd. 18/06/2013 om het grondgebied te verlaten hem betekend op 10/07/2013'.

Dit is geen afdoende motivering, zodat niet alleen de zorgvuldigheidsplicht (als beginsel van behoorlijk bestuur) doch ook de materiële motiveringsverplichting geschonden is.

Immers:

- Voorgaand bevel dd. 18/06/2013 werd in illo tempore eveneens voor Uw Raad aangevochten middels een annulatieberoep, zodat verzoeker te kennen gaf het hiermee niet eens te zijn;

- Vooreerst dient verzoeker zich desgevallend op passende wijze te kunnen organiseren, teneinde zijn gebeurlijk vertrek (naar het land van herkomst voor te bereiden): ondanks het recht op familiaal leven en vereniging met echtgenote en kinderen (beschermd door art. 8 EVRM) dient er minstens afdoende afscheid te kunnen worden genomen, er dient te worden ingepakt, er dient transport te worden geregeld (en geboekt),... hetgeen niet 'onmiddellijk' mogelijk is;

- Daarenboven is aldan (op 01/10/2014, datum bestreden beslissing dd. 04/09/2015, zoals kennisgegeven op 24/09/2015) de beroepstermijn (30 dagen) uiteraard nog niet uitgeput (integendeel, zij nam pas aldan een aanvang), zodat de beslissing nog niet definitief is (en gezag/kracht van gewijsde verworven heeft); in weerwil hiervan verzoeker toch verplichten 'onmiddellijk het grondgebied te verlaten' is niet alleen voorbarig doch ook onredelijk en onzorgvuldig; minstens dient verzoeker de mogelijkheid te hebben zijn rechten uit te putten en zich – zekerlijk samen met zijn raadsman – juridisch afdoende te kunnen organiseren en verdedigen (onverwijld en 'onmiddellijk' verplichten om het annulatieberoep aan te tekenen, biedt niet afdoende waarborgen voor een recht op een eerlijk proces, zoals beschermd door art. 6 EVRM) ;

Dat om al deze redenen in al haar onderdelen de thans bestreden beslissing derhalve dient te worden vernietigd."

3.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing hiervan geen toepassing maakt. Bovendien laat verzoeker na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde wetsbepaling schendt. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.3. De bestreden beslissing vormt geen toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de criteria van de instructie van 19 juli 2009 die verband houdt met de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in dit verband nog de schending van het vertrouwensbeginsel opwerpen. Deze onderdelen van het middel zijn eveneens onontvankelijk.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar

beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.5. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze zowel de juridische als feitelijke overwegingen bevat waarop ze steunt. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet, te meer daar verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en in dit verband de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te willen houden met het feit dat hij met zijn kerngezin reeds meer dan vier jaar in het Rijk verblijft en in dit verband gewag maakt van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald van een familieband en een te beschermen gezinsleven, wijst de Raad erop dat in de in punt 1.2. bedoelde beslissing – die samen met de bestreden beslissing werd getroffen en betekend – kan worden gelezen, *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.”* De Raad ziet niet in waarom de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing nogmaals dient rekening te houden met een element dat aan bod is gekomen bij het treffen van de in punt 1.2. bedoelde beslissing. De Raad ziet evenmin in hoe een schending van artikel 8 van het EVRM dreigt als het hele gezin van verzoeker niet geregulariseerd wordt en op illegale wijze in het Rijk verblijft.

3.7. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Een visumplichtige vreemdeling zoals verzoeker verblijft slechts op legale wijze in het Rijk indien hij in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum (cf. artikel 2, 2°, van de Vreemdelingenwet). Ook al is verzoekers kritiek dat hij wel degelijk een geldig paspoort bezit, terecht, blijft de vaststelling overeind dat hij niet in het bezit is van een geldig visum, motief waarop hij niet ingaat. De vaststelling dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum volstaat om de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet te schragen.

3.8. Dat verzoeker tot tweemaal toe heeft gepoogd zijn verblijfstoestand te doen regulariseren en al in het verleden een beroepsprocedure bij de Raad heeft aangespannen tegen een eerdere negatieve beslissing inzake een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan verwerende partij er niet van weerhouden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien ze vaststelt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft. De in punt 1.2. bedoelde beroepsprocedure die verzoeker heeft aangespannen tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de verwerende partij heeft geen invloed op verzoekers illegale verblijfssituatie. Zelfs indien de Raad de in punt 1.2. bedoelde beslissing vernietigt, quod non, verandert dit niets aan deze illegale verblijfssituatie.

3.9. Verzoeker is het voorts niet eens met het feit dat de verwerende partij hem opdraagt onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 4° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt dat er kan worden afgeweken van de uitvoeringstermijn van 30 dagen voor het bevel om het grondgebied te verlaten indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval naast de andere opgesomde gevallen, de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. In casu bevat de bestreden beslissing geen enkele termijn en wordt

gemotiveerd “dat betrokkene [...] geen gevolg [heeft] gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2013, hem betekend op 10.07.2013.”

3.10. De Raad ziet niet in hoe het feit dat verzoeker destijds en dan nog tevergeefs een beroep heeft aangetekend bij de Raad tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten van 18 juni 2013, verwerende partij er thans kan van weerhouden vast te stellen dat hij er geen gevolg aan heeft gegeven.

3.11. Verzoeker uit praktische bezwaren om zijn vertrek te organiseren, maar dit kan de toepassing van artikel 74/14, §3, 4°, juncto artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet evenmin onderuit halen. Bijkomend kan nog worden opgeworpen dat op de ogenblik van de beslechting van het beroep reeds vijf maanden zijn verstreken zodat kan worden aangenomen dat verzoeker ruim de tijd heeft gehad om zijn vertrek te organiseren, afscheid te nemen, in te pakken en een vlucht te regelen, zodat bijkomend verzoekers belang bij zijn kritiek niet blijkt.

3.12. De bestreden beslissing is bekleed met het privilège du préalable en wordt geacht wettig te zijn totdat ze wordt vernietigd. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat er geen uitvoeringstermijn van 0 dagen mag voorzien worden als de beroepstermijn om de bestreden beslissing aan te vechten nog loopt.

3.13. Verzoeker klaagt zich ten slotte over het feit dat hij gedwongen wordt “*onverwijld en onmiddellijk*” een annulatieberoep in te dienen wat volgens hem strijdig is met het recht op eerlijk proces zoals voorzien in artikel 6 van het EVRM. Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoekers beroep dateert van 23 oktober 2015 wat bezwaarlijk kan worden bestempeld als een “*onverwijld en onmiddellijk*” ingediend annulatieberoep, daar waar de bestreden beslissing betekend werd op 24 september 2015. Verzoekers hypothetische bespiegelingen tonen dan ook niet aan dat zijn recht op een eerlijk proces met de voeten getreden wordt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA